

РЕШЕНИЕ

№ 12701

гр. София, 10.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в
публично заседание на 10.03.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на
прокурора Пламен Райнов, като разгледа дело номер **1892** по описа за **2024**
година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е проведено по реда на чл. 203 и сл. от
Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и
общините за вреди.

Делото е образувано по искова молба от адвокат А. И., като пълномощник на С. Р. Д., с която се
претендира от Министерство на вътрешните работи и от Столична дирекция на вътрешните
работи поотделно обезщетяване на неимуществени вреди, в размер на 1 500 лв., от всеки един от
ответниците. Претенциите са обвързани с: 1. издадена на 12.10.2023 г. от съдия в Районен съд
Бамбер - Федерална Република Германия Европейска заповед за арест, с цел провеждане
наказателно преследване срещу исканото лице С. Р. Д., за евентуално извършено престъпление по
§ 263, ал. 1, ал. 3, изр. 2, т. 1 и т. 2, ал. 5, § 22, § 23, ал. 1, § 25 ал. 2, § 52 от Наказателния кодекс на
Федерална Република Германия; 2. протоколно определение от 15.01.2024 г. (забележка – в
исковата молба погрешно е посочена 2023 г.), постановено по ЧНД № 6175/2023 г., по описа на
Софийски градски съд, с което е отменена взетата по отношение на С. Р. Д. мярка за
неотклонение „парична гаранция“ и е отменена ПАМ „забрана за напускане пределите на
Република България“, а с решение от същата дата съответно е отказано изпълнението на
Европейската заповед за арест; 3. на 29.01.2024 г., след извършена от полицейски служители
проверка на документите за самоличност е прието, че С. Р. Д. се издирва от Дирекция
„Международно оперативно сътрудничество“ – МВР, във връзка с издадена срещу него
Европейска заповед за арест, поради което е задържан в 05 РУ-СДВР за 24 часа с издадена от
полицейски орган, на основание чл. 72, ал. 1, т. 6 ЗМВР Заповед № 2293з-77/ 29.01.2024 г.;
заповедта е отменена с влязло в законна сила на 13.02.2024 г. решение на СРС по НАХД №

1308/2024 г., обявено с протоколно определение от 29.01.2024 г.

В съдебното производство ищецът и упълномощеният адвокат А. И. не се явяват. С писмена молба от 01.07.2024 г. адвокатът е заявил, че: поддържа исковата молба и оспорва отговорите на ответниците; представя за сведение Решение № 5692/20.05.2024 г. на АССГ, по адм. дело № 2080/2024 г. и формулира шест въпроса към допуснатия за разпит свидетел С. С. Г.; няма други доказателствени искания; претендира възстановяване на разноски за водене на делото, включително 230 лева адвокатско възнаграждение за участие в адм. дело № 9257/2024 г., по описа на ВАС, с предмет оспорване на постановеното от настоящия съд Определение № 12176/17.07.2024 г., с което бе спряно съдебното производство; не е представен списък на разноските.

Ответникът МВР е представляван в заключителното съдебно заседание от юрисконсулт, който: оспорва исковата молба, като неоснователна и недоказана, считайки, че Министерството не е пасивно легитимирано като ответник.; поддържа представените на 27.06.2024 г. „писмени бележки“ (л. 85 от делото); писмен отговор на исковата молба не е представен, но са представени и писмени бележки (л. 121), от съдържанието на които следва извод за неразбиране предмета на исковата молба, досежно този ответник; желае юрисконсултско възнаграждение и възражава за прекомерност на адвокатското.

Ответникът СДВР – МВР, чрез юрисконсулт: оспорва исковата молба и поддържа представения на 04.04.2024 г. писмен отговор, с доводи за неоснователност и недоказаност на претенцията; желае юрисконсултско възнаграждение и възражава за прекомерност на адвокатското

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение за недоказаност на исковата молба.

Съдът прие като писмени доказателства представените от ищеца и неоспорени от ответниците.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, като съобрази доводите на страните и доказателствата, приема следното.

От фактическа страна.

Съдия в Районен съд Бамбер - Федерална Република Германия издал на 12.10.2023 г. Европейска заповед за арест, с цел провеждане наказателно преследване срещу исканото лице С. Р. Д., за евентуално извършено престъпление по § 263, ал. 1, ал. 3, изр. 2, т. 1 и т. 2, ал. 5, § 22, § 23, ал. 1, § 25 ал. 2, § 52 от Наказателния кодекс на Федерална Република Германия. На 24.10.2023 г., в 19, 50 часа, във връзка с ЕЗА С. Д. бил задържан в [населено място] от полицейски служители, а с Постановление № 20 292/23, от 25.10.2023 г. прокурор при Софийска градска прокуратура постановил задържането му под стража за срок до 72 часа. С протоколно определение от 27.10.2023 г., по протокол № 4964, по частно наказателно дело № 6162/2023 г. на Софийски градски съд съдията оставил без уважение искането на прокурор от Софийска градска прокуратура за вземане по отношение на С. Р. Д. марка за неотклонение „задържане под стража“, като определил мярка „домашен арест“. Това протоколно определение е потвърдено от Апелативен съд – С. с протоколно определение от 02.11.2023 г., по ВЧНД № 1314/23 г. С протоколно определение от 30.11.2023 г., по НЧД № 6175/2023 г. тричленен състав на СГС изменил мярката за неотклонение „домашен арест“, в „парична гаранция“ от 3 000 лева. С протоколно определение от 15.01.2024 г., по Протокол № 151, ЧНД № 6175/2023 г. тричленен състав на СГС отменил: а) МН „парична гаранция“; б) постановената на 23.01.2024 г. по искане на СГП мярка за процесуална принуда „Забрана за напускане пределите на РБ“, като разпоредил преписи от определението да бъдат изпратени на Дирекция „Български документи за самоличност“ – МВР и на ГД „Гранична Полиция“ - МВР. В Дирекция „Български документи за самоличност“ - МВР съдебното определение от 15.01.2024 г., по Протокол № 151, ЧНД №

6175/2023 г. на тричленен състав СГС е получено на 29.01.2024 г., според приложеното на л. 53 от делото писмо от 29.01.2024 г.

На 29.01.2024 г. С. Р. Д. бил задържан за 24 часа в помещение на 05 РУ-СДВР със Заповед за задържане на лице, рег. № 22933-77/29.01.2024 г., в която като основание е посочено: „след извършена справка в НИС лицето е с мярка „арест“, с цел екстрадиция“. Тази заповед била отменена от състав на СРС, по АНД № 1308/2024 г. (приложено към настоящото дело) с обявено в съдебно заседание на 29.01.2024 г. решение, за което е отбелязано да е влязло в законна сила на 13.02.2024 г.

С исковата молба неимуществените вреди са обвързани преди всичко с постановеното със Заповед за задържане на лице, рег. № 22933-77/29.01.2024 г. (отменена) и са дефинирани от една страна като впечатления на адвокат А. И. от срещата с ищеца в съдебната зала при оспорване на заповедта и впоследствие, а от друга - с твърдения за изживени от ищеца негативни емоции, както следва (цитати, запазен правопис):

А/ „ищецът беше доведен в сградата на съда с поставени белезници на ръцете на гърба от трима полицейски служители и беше видимо много притеснен и уплашен; в разговора ми с него преди заседанието липсваше разбиране от негова страна поради какви причини отново му се случва неприятното преживяване от предишното негово задържане след издаване на ЕЗА, както и в него беше укрепнало разбирането, че щом вече е намерен един път, то е абсурдно да продължава да бъде търсен за същото, а още повече, че срещу него макар и на първа инстанция има отказ да се изпълни ЕЗА и са му отменени всички мерки, които бяха взети срещу него, респ. следва да бъде третиран като всеки друг свободен гражданин и да не му се нарушава конституционното право на свободно придвижване; в последствие ми сподели отново, че всичко това се е случило пред съпругата му, вкл. се е притеснил дали отново ще идат в дома му на претърсване където се намират трите му деца“;

Б/ изложените обстоятелства са оставили у ищеца (цитати, запазен правопис): „едни трайни белези в неговото емоционално и психологическо състояние; негативните емоции са продължили и след освобождаването му от съда, като на доверителят ми се е наложило множество пъти отново да си спомня за случващото се което вече му се е било случило при предходното негово задържане при издаване на ЕЗА; стресът, който му е бил причинен отново и необходимостта отново да преживява случилото се е довело до няколко безсънни нощ в очакване дали отново няма да го задържат без причина или да влезнат отново в тях полицейски служители и да извършат пред децата му и съпругата му обиск на дома, изтръпване в крайниците, изнервеност, сърцебиене, усет за топка под лъжичката и гърлото, дискомфорт в състояние на стрес и генерирана тревожност; в него е останало едно разбиране след случилото се, че за органите на реда очевидно съдебните актове нямат такава сила или значимост при положение, че е представил на същите съдебни актове и те са отказали да ги вземат предвид; изпитвал е вече несигурност в органите на МВР и страх при вида им; преживяното от Д. незаконнообразно задържане и действията и бездействията на полицейските служители е изиграло роля на една масивна психотравма, оставила впоследствие във времето негативните си последици върху психиката на ищеца - тревожност, депресия, кошмарни сънища, изтръпване в крайниците; всичко това се е променило неблагоприятно за Д., следствие от незаконнообразното задържане за 24 ч., в помещение на 05 РУ СДВР, като в допълнение следва да се посочи, че няколко часа лицето е бил „лишен от свобода“ без да има издадена заповед, като едва след депозиране на жалбата в съда и разпореждането на съдия-докладчик от Софийски районен съд, че следва да бъде незабавно доведен в съда, са последвали бързи действия по съставянето на нужната документация за неговото задържане в нарушение на ЗМВР; обикновената житейска логика обосновава

заключение, че налагането на всяка принудителна мярка е свързано с негативни преживявания и отрицателни емоции; но когато някой е несправедливо задържан, негативните психически преживявания и отрицателни емоции у несправедливо задържания нанасят много по-тежки увреждания, неимуществени вреди, които следва да бъдат оценени и обезщетени; по принцип самото естество на задържането на лице в поделение на МВР, логично причинява на задържания стрес и дискомфорт, като те са още повече засилени при ищеца при положение, че вече е изживял този стрес при предходното негово задържане след издаване на ЕЗА; негативните преживявания на ищеца са в пряка и непосредствена последица от задържането му със Заповед за задържане на лице от 29.01.2024 г. и на основание чл. 4 ЗОДОВ подлежат на възмездяване чрез обезщетение, чийто размер следва да бъде определен съгласно чл. 52 ЗЗД - по справедливост; обаче, обезщетението се определя с оглед особеностите на всеки конкретен случай, според характера и степента на увреждането, начин и обстоятелства, при които е получено, последиците за психичното здраве на ищеца, общественото и социалното му положение“.

Претенциите за обезщетяване на така формулираните неимуществени вреди са мотивирани и обвързани общо с (цитати, запазен правопис): „грубата несправедливост и надвишаване на полицейските правомощия, извършени от длъжностите лица на ДМОС - МВР и 05 РУ - СДВР, провели и приключили с незаконосъобразното задържане срещу ищеца, вследствие на издаден незаконосъобразен административен акт във връзка с неправилно актуализирана съществено чувствителна информация по отношение снемане от отчет на издирваното лице при неговото установяване“. Пасивната процесуална легитимация на ответниците е обоснована с това, че: (цитати, запазен правопис): „Дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ която дирекция е проявила неправомерни действия и бездействия при извършване на действия по обработка на данните за издирване на лицето (ищец) и необходимостта от снемане от отчет в разрез с разписаните правила в Регламент 2018/1862 на Европейския парламент и на Съвета, вкл. и е юридическо лице, съгласно чл. 37, ал. 1, т. 6 от Закона за Министерство на вътрешните работи; Столична дирекция на вътрешните работи в която структура влиза издателя на незаконосъобразния административен акт - 05 РУ - СДВР, което е юридическото лице, съгласно чл. 37, ал. 2 ЗМВР; отговорността се носи от тези две юридически лица, тъй като в МВР е организационно и бюджетно е включен органа проявил с действията си бездействие по своевременно снемане от издирване на ищеца - ДМОС, а СДВР е организационно и бюджетно е включен органа издал заповедта - 05 РУ, като и двете юридически лица с действията си причинили вредите на доверителя ми, който акт е бил отменен, от което твърдим, че ищецът е понесъл вреди“. За да подкрепи тезата си адвокатът е цитирал (неуспешно, според настоящия съдебен състав) определение на ВАС от 10.07.2009 г., по адм. дело № 7482/2009 г. и въпреки мотивите на това определение е споделил мнението си, че „според трайната съдебна практика няма пречка вината, в случая действията и бездействията на полицейските служители, да бъдат доказани в настоящото дело по реда на ГПК, доколкото в § 1 от ДР на ЗОДОВ е записано, че за неуредените в този закон въпроси се прилагат разпоредбите на гражданските и трудовите закони...“. За сведение, разпоредбата на чл. 204, ал. 4 АПК, която е специална задължава съда, пред който е предявен иск за обезщетение да се произнесе относно законосъобразността на твърдените действия/бездействие на административни органи и длъжностни лица, осъществяващи административни функции.

В крайна сметка в исковата молба е оформен следният петитум, с който се иска осъждане на „всеки от двамата ответници“, както следва (цитати):

„Министерство на вътрешните работи, да заплати на С. Р. Д., с ЕГН: [ЕГН], сумата в размер на 1 500 (хиляда и петстотин) лева, представляващи обезщетение за неимуществени

вреди, причинени от действията и бездействията на длъжностни лица в Дирекция "Международно оперативно сътрудничество", които не са обработили законосъобразно и в съответствие с разпоредбите на Регламент 2018/1862 на Европейския парламент и Съвета актуалната информация за издирването на ищеца във връзка с издадената ЕЗА, респ. същият да е бил снет от отчет за издирване и арест, ведно с законната лихва върху главницата, считано от 13.02.2024 г. до заплащането на сумата;

Столична дирекция на вътрешните работи, да заплати на С. Р. Д., с ЕГН: [ЕГН], сумата в размер на 1 500 (хиляда и петстотин) лева, представляващи обезщетение за неимуществени вреди, причинени от незаконосъобразната заповед за задържане на лице с рег. № 2293з-77 от 29.01.2024 г., издадена от полицейски служител при 05 РУ - СДВР, ведно с законната лихва върху главницата, считано от 13.02.2024 г. до заплащането на сумата“.

От правна страна.

Настоящият решаващ състав на Административен съд София – град приема, че: исковата молба е процесуално допустима за разглеждане по същество; с процесната искова молба е сезиран с два обективно и субективно съединени иска, с правно основание Глава единадесета АПК, вр. чл. 1 ЗОДОВ, за разделно осъждане на двамата ответници. Съдът е обвързан от така заявените искания и понеже се твърди извършване на незаконосъобразни действия, съответно – неизвършване на действия е задължен е съответствие с разпоредбата на чл. 204, ал. 4 АПК да се произнесе, налице ли са незаконосъобразни действия и проявено ли е бездействие по задължение, произтичащо пряко от нормативен акт.

Исковите, с претенция за обезщетяване на вреди, причинени на граждани от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица се разглеждат по реда на Глава единадесета АПК (чл. 203, ал. 1, ал. 2), а за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди. Член 1 от ЗОДОВ постановява, че Държавата отговаря за вредите, причинени на граждани от незаконосъобразни актове, действия и бездействия на техни органи и длъжностни лица, при или по повод изпълнение на административна дейност. За да възникне правото на иск за обезщетение по този ред, съответно, за да бъде доказана основателността на такъв иск е задължително да бъде установено по несъмнен начин наличието на следните предпоставки, които да са в съотношение на кумулативност, а именно: 1. административен акт, отменен по надлежния ред като незаконосъобразен (в случая – Заповед за задържане на лице, рег. № 2293з-77/29.01.2024 г.) и/или незаконосъобразни действия/бездействие (в случая – несвоевременно „обработване, в съответствие с разпоредбите на Регламент 2018/1862 на ЕП и на Съвета, на актуалната информация за издирването на ищеца, във връзка с издадената ЕЗА, респ. снемането му от отчет за издирване и арест“); 2. причинена вреда от горните обстоятелства; 3. пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт/действия/бездействие и настъпилата вреда.

Ответникът, в условията на насрещно доказване ангажира, освен описаните по-горе писмени доказателства и гласни такива, за установяване и доказване твърденията за претърпени неимуществени вреди. Доказателствата за неимуществени вреди се ограничиха до разпит на съпругата на ищеца – С. С. Г., според показанията на която: „отидохме на „М. Л.“, там където се издават лични карти. Съпругът ми искаше да провери дали всички мерки са отпаднали. Той знаеше, че Съдът отказва да бъде предаден на немските власти и се опита да провери, дали е отменена европейската заповед за арест. Излезнаха двама полицаи и казаха, че той още се издирва и го задържаха. Дойдоха полицаи от 05 РУ и го задържаха. В системата излизаше, че все едно никога не е намиран и не е имало дело пред СРС. Това се случи на 29.01.2024 г. Той обясни на

полицаяте, че полицейската заповед е отменена. Носеше документи, представи им и решение от Съда, но те изобщо не ги погледнаха. Съпругът ми, когато разбра, че все още се води издирвано лице много се притесни. Не можеше да повярва, че никой не взима предвид решението на Съда. Разтрепери му се ръцете и краката, и много се притесни. След като го задържаха в 05 РУ, аз отидох там. Излезе някакъв полицай и каза, че няма какво да направят и съпругът ми ще остане през нощта в Районното и каза, че вечерта имало полет за Германия и щял да лети за там. Не ми разрешиха да се видя със съпруга си. Бях отвън за вечерното съдебно заседание, но не ме пуснаха изобщо в Съда. Видях съпруга си, който го доведоха с четирима полицаи, беше с белезници и му бяха навели главата напред. Друго не успях да видя. След като бе освободен от Съда, видях, че на лявата ръка има белези от кръвонасядания, които бяха от белезниците“.

Свидетелските показания на съпругата Съдът преценява като обяснимо пристрастни, но ограничени само до събитията около фактическото задържане на ищеца, във връзка с което е издадена Заповед за задържане на лице, рег. № 2293з-77/29.01.2024 г. (отменена). Според Съда описаните от адвоката в исковата молба твърдения за изживени от ищеца негативни емоции, здравословни и психически неразположения останаха недоказани. С исковата молба е заявено и искане за назначаване на комплексна съдебно – психиатрична и психологическа експертиза, със следните задачи (запазен правопис): „в какво психическо състояние е бил ищецът Д. до момента на задържането му?; към момента на неговото задържане, дали са възникнали във Д., високи по интензивност напрежение и тревожност, както и преживените емоции дали са изиграли роля на масивна психотравма, която да е довела до влошаване на психичното му състояние? отключена ли е била в ищецът Д. - остра стресова реакция и колко време е продължила тя? ако е имало остра стресова реакция, след отшумяване симптомите на острата стресова реакция влошеното психично състояние на Д. какво е било и имало ли е смесена тревожно депресивна реакция или генерирана тревожност? какво е било психичното състояние на ищеца след случилото се? налице ли е било след случилото се - мрачно и потиснато настроение, тревожност с висока интензивност, невъзможност да изпита радост и да се справи със ситуацията, безпомощност, проблемно ангажиране и справяне с ежедневните задължения? ако е налице стресово събитие, същото довело ли е до засягане и на семейното обкръжение на ищеца и до влошаване на отношенията със семейството му, както и в приятелски кръг и работата? в каква продължителност са продължили негативните и стресови събития за ищеца и как е свързал тези събития с предходното негово задържане през м. октомври, 2023 г.? възможно ли е на преден и личен план да са останали усещания за обида, недоверие, изтръпване в крайниците, болки и кошмарни сънища, макар и намалели по честота? останали ли са трайни болезнени чувства и спомени от преживяната обида и засегнатото достойнство на Д.?“. С постановено на 05.04.2024 г. в закрито заседание разпореждане Съдът остави без уважение искането за назначаване на експертиза, като прие, че поставените въпроси по същество внушават отговори и ищецът не сочи обективни данни - медицински документи, които евентуално да бъдат взети предвид и съпоставени с ищцовите твърдения. В хода на съдебното производство, въпреки дадените му косвено указания ищецът не ангажира писмени или гласни доказателства, посредством които да установи и

докаже твърденията си за понесени неимуществени вреди, по – интензивни от обичайните за подобни на неговия случай.

Като съобразява гореизложеното Съдът приема за установено и доказано, понеже не е оспорено от ответниците, че: по отношение на ищеца е била налична и надлежно съобщена на компетентните в РБ институции Европейска заповед за арест, издадена на 12.10.2023 г., с цел провеждане наказателно преследване във ФРГ; във връзка с тази ЕЗА са въведени съответно данни в Ш. информационна система; на 24.10.2023 г., в 19, 50 часа, във връзка с ЕЗА С. Д. бил задържан в [населено място] от полицейски служители, а с Постановление № 20 292/23, от 25.10.2023 г. прокурор при Софийска градска прокуратура постановил задържането му под стража за срок до 72 часа; с протоколно определение от 27.10.2023 г., по частно наказателно дело № 6162/2023 г. състав на Софийски градски съд оставил без уважение искането на прокурор за вземане по отношение на С. Р. Д. мярка за неотклонение „задържане под стража“, като определил мярка „домашен арест“; с протоколно определение от 30.11.2023 г. тричленен състав на СГС изменил мярката за неотклонение „домашен арест“, в „парична гаранция“ от 3 000 лева, а с друго протоколно определение от 15.01.2024 г., по ЧНД № 6175/2023 г. тричленен състав на СГС отменил: а) МН „парична гаранция“; б) постановената на 23.01.2024 г. по искане на СГП мярка за процесуална принуда „Забрана за напускане пределите на РБ“, като разпоредил преписи от определението да бъдат изпратени на Дирекция „Български документи за самоличност“ – МВР и на ГД „Гранична Полиция“ – МВР; в Дирекция „Български документи за самоличност“- МВР съдебното определение от 15.01.2024 г., по Протокол № 151, ЧНД № 6175/2023 г. на тричленен състав СГС е получено на 29.01.2024 г., според приложеното на л. 53 от делото писмо от 29.01.2024 г.; на 29.01.2024 г. С. Р. Д. бил задържан за 24 часа в помещение на 05 РУ-СДВР със Заповед за задържане на лице, рег. № 229зз-77/29.01.2024 г., въз основа на въведените за него данни в Ш. информационна система, като в заповедта за задържане е посочено основание: „след извършена справка в ШИС лицето е с мярка „арест“, с цел екстрадиция“; заповедта била отменена от състав на СРС, по АНД № 1308/2024 г. с обявено в съдебно заседание на 29.01.2024 г. решение, за което е отбелязано да е влязло в законна сила на 13.02.2024 г.

Относно иска срещу СДВР.

Отмяната като незаконосъобразна, на Заповед за задържане на лице, рег. № 229зз-77/29.01.2024 г. (влязло в законна сила на 13.02.2024 г.) обуславя основателност на исковата молба в частта ѝ срещу СДВР. Дирекцията, със статут на областна дирекция (юридическо лице) е част от основните структури на МВР, а 05 Районно управление – С. е в структурата на тази дирекция (арг. чл. 37, ал. 1, т. 2 и ал. 2; чл. 42, ал. 3 ЗМВР). По смисъла на чл. 205, ал. 1 АПК СДВР е надлежно легитимиран ответник по иска за обезщетяване на неимуществени вреди, свързани със Заповед за задържане на лице, рег. № 229зз-77/29.01.2024 г. (отменена).

За несъмнено (доказано по подразбиране и частично от свидетелските показания) Съдът приема, че: а) самото задържане на ищеца и престоят му в помещение за предварително задържане (арест) са създали у него негативни усещания (битов дискомфорт, обичайни притеснения от последващи действия за осъществяване на наказателна репресия); б) такива неблагоприятни емоции би изпитал всеки човек. Ищецът не установи и не доказа,

посредством други гласни и/или писмени доказателства настъпване на неблагоприятни за него последици, по – големи от признатите по – горе (битов дискомфорт, обичайни притеснения от последващи действия за осъществяване на наказателна репресия). Обезщетение за неимуществени вреди се дължи за конкретно претърпени физически болки и психически страдания, които следва да са пряка и непосредствена последица от незаконосъобразните действия на административен орган, обективирани (както е в случая) в индивидуален административен акт. За процесния случай Съдът приема за неустановено и недоказано ищцовото твърдение, че описаните от него негативни емоции са продължили с голям и еднакъв по степен интензитет, в продължителен период от време. За да определи справедлив размер на обезщетението (арг. чл. 52 от Закона за задълженията и договорите) Съдът съобрази гласните доказателства (коментирани по – горе), както и другите, релевантни факти и обстоятелства за недоказаност на пълния размер на претенцията, приемайки, че тя се явява основателна и доказана, за претендирания размер от 1 500 лв. (хиляда и петстотин лева). Предвид т. 4 от ТР № 3/22.04.2005 г. на ВКС, ответникът - Столичната дирекция на вътрешните работи дължи да заплати сумата от 1 500 лева, заедно със законната лихва, считано от датата на влизане в сила на съдебното решение, с което е отменена Заповед за задържане на лице, рег. № 22933-77/29.01.2024 г. - т.е. – от 13.02.2024 г.

Относно иска срещу МВР.

Исковата молба в тази част е процесуално допустима, противно становището на процесуалния представител на министерството. Каза се по – горе, че претенцията срещу МВР е за незаконосъобразни „действия и бездействия на длъжностни лица в Дирекция „Международно оперативно сътрудничество“, които не са обработили законосъобразно и в съответствие с разпоредбите на Регламент 2018/1862 на Европейския парламент и Съвета актуалната информация за издирването на ищеца, във връзка с издадената ЕЗА, респ. същият да е бил снет от отчет за издирване и арест“. Исковата молба срещу МВР обаче, е неоснователна, но съображенията за този извод са различни от защитаваните.

Предмет на Регламент (ЕС) 2018/1862 на ЕП и на Съвета, от 28.11.2018 г. „за създаването, функционирането и използването на Ш. информационна система в областта на полицейското сътрудничество и съдебното сътрудничество по наказателноправни въпроси“, според чл. 2, § 1 от същия е установяване „условията и процедурите за въвеждане и обработване в ШИС на сигнали за лица и вещи, както и за обмен на допълнителна информация и допълнителни данни за целите на полицейското и съдебното сътрудничество по наказателноправни въпроси“. За целите на регламента разпоредбите на чл. 3, § 1, § 5 определят, както следва: понятието „сигнал“ като „набор от данни, въведени в ШИС, който позволява на компетентните органи да установят самоличността на лице или да идентифицират вещь с оглед предприемането на конкретни действия“; понятието „обработване на лични данни“, като „всяка операция или съвкупност от операции, извършвана с лични данни или набор от лични данни чрез автоматизирани или други средства като събиране, записване, регистриране, организиране, структуриране, съхранение, адаптиране или промяна, извличане, справка, използване, разкриване чрез предаване, разпространяване или друг начин, по който данните стават достъпни, подреждане или комбиниране, ограничаване, изтриване или унищожаване“. Чл. 6 от регламента определя, че: „всяка държава - членка отговаря за създаването, функционирането, поддръжката и по-нататъшното разработване на своята Н.ШИС, както и за свързването ѝ с НИ-ШИС; всяка държава

членка отговаря за осигуряването на непрекъснатия достъп до данните от ШИС за крайните потребители; всяка държава членка предава своите сигнали, чрез своята Н.ШИС“. Разпоредбата на чл. 26, § 1 от регламента определя като компетентен да въвежда сигнали, по отношение на лица, издирвани за арест с цел предаване въз основа на европейска заповед за арест, или сигнали по отношение на лица, издирвани за арест с цел екстрадиране съдебния орган на въвеждащата държава – членка, който за случая е Районен съд Бамбер - Федерална Република Германия. Изключение от това правило е предвидено с чл. 25, § 1 от регламента: „когато се прилага Рамково решение 2002/584/ПВР дадена държава- членка (в случая – МВР на РБ) иска от въвеждащата държава - членка, като последващо действие да добави към сигнала за арест, с цел предаване, специален ограничителен знак за предотвратяване на арест, **когато съдебният орган, който съгласно националното право е компетентен за изпълнението на европейска заповед за арест е отказал нейното изпълнение**, като се е позовал на основание за неизпълнение, и когато е поискано добавянето на специален ограничителен знак. Държавата - членка може също така да поиска добавяне на специален ограничителен знак към сигнала, ако по време на процеса на предаване нейният компетентен съдебен орган освободи лицето, по отношение на което е въведен сигналът“. С други думи, за да е дълга действие, съобразно чл. 25, § 1 от регламента дирекцията в МВР е следвало да разполага с влязло в законна сила решение, с което „съдебният орган, който съгласно националното право е компетентен за изпълнението на европейска заповед за арест е отказал нейното изпълнение“. Сам ищецът обаче признава с исковата си молба (л. 6 от делото), че „протест (от Прокуратурата) е подаден единствено срещу решението за отказ да се изпълни издадената ЕЗА, но към този момент липсва произнасяне на въззивната инстанция - Софийски апелативен съд“. До приключване на устните състезания по настоящото дело адвокатът – пълномощник не прояви пробаесуална активност да представи доказателства, дали Апелативен съд – С. е потвърдил решение за отказ да бъде изпълнена ЕЗА. В., видно от диспозитивите на цитираното по – горе протоколно определение от 15.01.2024 г., по Протокол № 151, ЧНД № 6175/2023 г. на тричленен състав на СГС са отменени само МН „парична гаранция“ и постановената на 23.01.2024 г. по искане на СГП мярка за процесуална принуда „Забрана за напускане пределите на РБ“, но липсва диспозитив, с който се отказва изпълнение на ЕЗА. Общото правило, установено с чл. 154, ал. 1 ГПК възлага тежестта за доказване на това обстоятелство върху ищеца. От изложеното следва, че служителите от Дирекция „Международно оперативно сътрудничество“-МВР не са имали задължение и за тях не е възникнало основанието по чл. 25, § 1 от регламента да предприеме активни действия, да поиска добавяне на специален ограничителен знак към сигнала, въведен в ШИС от съда във ФРГ, тъй като не е са разполагали с влязло в законна сила определение на „съдебния орган, който съгласно националното право е компетентен за изпълнението на европейска заповед за арест е отказал нейното изпълнение“. След като задължение за извършване на такова действие не е възникнало, не може да се приеме, че ответникът МВР е бездействал, по смисъла на чл. 256, ал. 1 АПК. Исковата молба в тази си част е неоснователна и недоказана.

Уважаването на иска срещу СДВР е основание (чл. 10, ал. 3 ЗОДОВ и предвид чл. 2.1. от

договора за правна помощ – л. 18 от делото) ответникът да бъде осъден, да възстанови на ищеца разноските за водене на делото (10 лв.) и възнаграждението на адвоката (700 лева), в размер на 375 лева, съразмерно на уважената част от исквете (за 1 500 лева). Заплатеното на адвоката възнаграждение от 700 лева не се явява прекомерно, с оглед чл. 8, ал. 1, вр. чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредбата № 1/2004 г. за възнагражденията за адвокатска работа.

Отхвърлянето на исковата молба срещу МВР обуславя осъждане на ищеца да заплати на същото министерство юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 лева, определено на основание чл. 24, изр. второ от Наредбата за заплащането на правната помощ. Понеже ищецът е предявил два иска, срещу двама ответници, но е внесъл държавна такса за образуване на делото в размер само на 10 лева, следва да бъде осъден да внесе по съответната сметка на Административен съд София – град 10 лева допълнителна държавна такса. Неоснователно се явява искането на адвокат А. И. настоящият съд да присъди в полз на ищеца и сумата от 230 лева, представляваща адвокатско възнаграждение за участие в адм. дело № 9257/2024 г., по описа на ВАС, с предмет оспорване на постановеното от настоящия съд Определение № 12176/17.07.2024 г., с което бе спряно съдебното производство. Видно от определението на ВАС – Определение № 11807/04.11.2024 г. касационният съд не е присъдил разноски за производството по частната жалба, вероятно защото с нея не е заявено такова искане. Частният жалбоподател С. Р. Д. е следвало да поиска от ВАС изменение на определението в частта за разноските, на основание и при условията по чл. 248, ал. 1 ГПК. За Административен съд София град няма валидно правно основание, на което да присъди в полза на ищеца и направените от него разноски пред ВАС. Такава възможност съществува само в хипотезата на чл. 226, ал. 3, вр. ал. 1 АПК.

Ръководен от горните мотиви и съображения, и на основание чл. 172, ал. 1, ал. 2 АПК, чл. 10, ал. 3, ал. 4 ЗОДОВ, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав,

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи - МВР да заплати на С. Р. Д. – ЕГН: [ЕГН] обезщетение за **неимуществени вреди, в размер на 1 500 лв.** (хиляда и петстотин лева), причинени му от незаконосъобразна Заповед за задържане на лице, рег. № 2293з-77/29.01.2024 г., издадена от полицейски орган при 05 РУ – СДВР, заедно със законните лихви, считано от 13.02.2024 г., до окончателното изплащане, **както и** разноските за водене на делото и възнаграждението на адвоката, в размер на 375 лв. (триста и седемдесет и пет лева), съразмерно на уважената част от исквете.

ОТХВЪРЛЯ като неоснователен и недоказан предявения от С. Р. Д. – ЕГН: [ЕГН], срещу Министерство на вътрешните работи иск за неимуществени вреди, в размер на 1 500 лв. (хиляда и петстотин лева).

ОСЪЖДА С. Р. Д. – ЕГН: [ЕГН] да заплати на Министерство на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 лева, определено на основание чл. 24, изр. второ от Наредбата за заплащането на правната помощ.

ОСЪЖДА С. Р. Д. – ЕГН: [ЕГН] да внесе по сметката на Административен съд София – град допълнителна държавна такса за образуване на делото, в размер на 10 лв. (десет лева).

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: